

Arrest

nr. 205 061 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 *"tot vaststelling van de grens"*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2018 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door scheepvaartpolitie te Brugge (*"Betrokkene wordt aangetroffen in een trailer op de afgesloten terreinen van het havenbedrijf C.RO."*).

1.2. Verzoekster wordt gehoord op 19 mei 2018. Zij verklaart [E.T.] te heten. Zij zou de Eritrese nationaliteit bezitten, en geboren zijn op 1 januari 1998.

1.3. Op 19 mei 2018 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering, en met beslissing tot terugleiding naar Eritrea (bijlage 13septies).

1.4. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Met arrest nr. 204.624 van 30 mei 2018 wordt de vordering verworpen.

1.5. Uit nader dactyloscopisch onderzoek blijkt dat verzoekster in werkelijkheid [M.E.F.] heet, van Ethiopische nationaliteit is, en geboren is te Addis Ababa op 21 november 1981.

1.6. Op 30 mei 2018 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris om verzoekster terug te leiden naar de Ethiopische grens.

Dit is de bestreden beslissing.

“In opvolging van de bijlage 13 septies dd 19/05/2018, betekend aan betrokkene te Zeebrugge, op 19/05/2018, ten aanzien van, de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: Meaza Eyob

geboortedatum: 21/11/1981

geboorteplaats: Addis Ababa

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [T.E.], 01/01/1998, Eritrea

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Ethiopië in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Betrokkene verklaarde dat ze van Eritrese nationaliteit is en dat ze problemen heeft inzake de militaire dienstplicht. Ze zou gedeserteerd zijn.

Op basis van controle van de vingerafdrukken van betrokkene in het visuminformatiesysteem (hierna VIS) blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft en niet de Eritrese. Ze heeft op 01/02/2018 bij de Oostenrijkse autoriteiten in Addis Ababa een Schengenvisum kort verblijf aangevraagd en bij deze aanvraag haar origineel paspoort voorgelegd.

Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Oostenrijkse autoriteiten hebben een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd haar Ethiopische paspoort op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat zij gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort.

Bovendien was betrokkene bij haar interceptie door de politiezone Tielt op 18/04/2018 in het bezit van een Frans bevel om het grondgebied te verlaten op naam van [E.T.] van Ethiopische nationaliteit. Het is dus ongeloofwaardig dat betrokkene over de Eritrese nationaliteit beschikt. Er dient dan ook onderzocht te worden of er sprake is van een schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Ethiopië.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van betrokkene dat zijn in Eritrea dienstplichtig was. Zij brengt eveneens ook geen enkel element naar voren waaruit blijkt dat er een vrees bestaat voor een inbreuk op art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Ethiopië. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen

of onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen. Het louter, niet gestaafd, aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Wat betreft de algemene situatie in Ethiopië dient te worden opgemerkt dat de situatie in het land niet van dien aard is dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Veel is afhankelijk van het profiel van betrokkene. Hoewel sinds februari 2018 opnieuw de noodtoestand is uitgeroepen naar aanleiding van protesten in de Oromia- en Amhararegio, werd in april 2018 een nieuw eerste minister aangesteld van Omoro-afkomst (Al Jazeera, (19/04/2018). Ethiopia's new Prime Minister Abiy Ahmed names cabinet. Geraadpleegd van <https://www.aljazeera.com/news/2018/04/ethiopia-prime-minister-abiy-ahmed-names-cabinet-180419093354713.html>). Het nieuwe kabinet heeft al hervormingen aangekondigd waarbij politieke gevangenen zullen worden vrijgelaten (Al Jazeera News, (03/01/2018). Ethiopia to pardon political prisoners. <https://www.aljazeera.com/news/2018/01/ethiopia-pardon-political-prisoners-shut-prison-180103114524304.html>). Recent kreeg een vooraanstaand oppositielid een pardon (Al Jazeera News (26/05/2018). Andargachew Tsige pardoned by Ethiopia. <https://www.aljazeera.com/news/2018/05/andargachew-tsige-pardoned-ethiopia-80526163642586.html>). Hoewel het risico blijft bestaan dat de mensenrechten van opposanten en deelnemers aan de protesten worden geschonden, zijn er de laatste maanden geen zware incidenten geweest. In februari 2017 werden 10.000 gevangenen vrijgelaten die arbitrair werden opgesloten na de protesten in 2015 en 2016 (Amnesty International. Ethiopia 2017/2018. <https://www.amnesty.org/en/countries/africa/ethiopia/>). In het oosten van Ethiopië is er sprake van een toename van gewelddadige incidenten (H. Verhoeven (09/04/2018). An Eastern problem for Ethiopia's new leader, <https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/eastern-problem-ethiopia-leader-180408103243499.html>). Gezien betrokkene blijft beweren de Eritrese nationaliteit te bezitten, toont ze op geen enkele manier aan dat ze door haar profiel een ernstig en reëel risico loopt op foltering en vernederende of onmenselijke behandelingen. Volgens haar visumaanvraag is ze geboren en woonachtig in Addis Abeba, wat centraal gelegen is in Ethiopië. Ze is dus niet afkomstig uit de onrustige oostelijke regio's en zal bij een terugkeer ook naar Addis Abeba verwijderd worden. Ze toont niet aan lid te zijn van de oppositie of te hebben deelgenomen aan protesten. Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Verzoekster geeft eerst een algemeen-theoretische uiteenzetting om vervolgens te besluiten dat geen afdoende onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM is uitgevoerd:

“A, Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Ethiopie

Le requérant ayant quitté l'Ethiopie illégalement, il existe en effet des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas d'exécution de la décision litigieuse et de renvoi du requérant vers ce pays, il y courra un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. La loi éthiopienne relative à l'immigration prévoit en effet que sortir du pays sans être en possession de documents de voyage valide constituent une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à trois ans. L'Immigration Proclamation No. 354/2003 prévoit en effet en son article 20, ce qui suit : (...). L'article 6 concernant la sortie du territoire prévoit ce qui suit : (...). En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel d'être arrêté sur base de la loi précitée et d'être condamné à une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à trois ans. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH. Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017/19 énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons ; (...). Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia »²⁰, énonce également ce qui suit : (...). Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. De plus» il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie. Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir en prison des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

B. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée Si le requérant n'est pas arrêté et détenu en Ethiopie pour les raisons susmentionnées, le risque existe que l'Ethiopie le renvoie dans son pays d'origine, l'Erythrée. En ce sens, il existe donc aussi un risque de refoulement indirect, élément qui n'a pas été pris en considération par la partie adverse. Or, il existe également des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant court un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi vers son pays d'origine. A cet égard» le requérant précise avoir été contraint au service militaire en Erythrée, avoir fait là-bas l'objet de tortures et de traitements inhumains et dégradants et craindre, en cas de retour, d'être maltraité, envoyé en prison ou tué par l'armée. L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports, dont la partie adverse avait — ou devait avoir — connaissance. La situation générale dans ce pays aurait ainsi dû nécessairement conduire la partie adverse à procéder, de manière effective, à une appréciation du risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine, ce qui n'a pas été le cas en l'espèce alors que le requérant a notamment précisé, et ce à plusieurs reprises, craindre le service militaire. Cette crainte exprimée par le requérant peut par ailleurs largement être confirmée par les rapports disponibles sur la situation en

Erythrée. Amnesty International souligne, par exemple, notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire (nous soulignons). La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête, internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité²². Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture. Il ressort de ce qui précède, d'une part, que le requérant a déjà fait l'objet par le passé de traitements inhumains et dégradants ainsi que de tortures en Erythrée, en particulier durant son service militaire, et d'autre part, que le récit du requérant concorde avec les informations précitées. A cet égard, il convient de rappeler, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, que « / l'existence de mauvais traitements antérieurs fournit un indice solide d'un risque réel futur au un requérant subisse des traitements contraires à l'article 3, dans le cas où il a livré un récit des faits globalement cohérent et crédible qui concorde avec les informations provenant de sources fiables et objectives sur la situation générale de le navs concerné. Dans ces conditions, c'est au Gouvernement qu'il incombe de dissiper les doutes éventuels au sujet de ce risque (nous soulignons) ». L'Erythrée est par ailleurs tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports - qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres — que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée. En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées. Il s'ensuit que l'éventuel renvoi du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine*. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle ne tient pas compte du risque de refoulement indirect vers ce pays, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme,

Conclusions :

- Le risque de détention en cas de renvoi vers l'Ethiopie (en raison de sa sortie illégale du pays punissable de trois ans d'emprisonnement par la loi éthiopienne) et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain et dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, viole l'article 3 de la .CEDH ;

Le risque d'enrôlement dans l'armée du requérant mais également de détention (voire de mort) pour avoir déserté ainsi que la situation générale en Erythrée permettent également d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Erythrée, viole l'article 3

- En ne procédant pas à un examen approfondi et rigoureux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH, la partie adverse a également violé la dite disposition. Ce faisant, la partie adverse a également violé le principe général de droit audi alteram partem) dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée puisque celui-ci semble n'avoir été questionné que sur le risque encouru en cas de renvoi en Ethiopie, Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision²⁵. Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de recueillir de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

- La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce. »

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve prima facie niet aangetoond.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekster.

Verzoekster betoogt dat zij illegaal in Ethiopië heeft verbleven en dreigt te worden uitgewezen naar Eritrea. Zij meent dat haar verklaringen ten onrechte als ongeloofwaardig werden afgedaan. Zij stelt dat het verkrijgen van authentieke, frauduleuze identiteitsdocumenten in Ethiopië een courante praktijk is, en verwijst daarbij naar het feit dat Ethiopië te kampen heeft met corruptie. Of anders gezegd: volgens verzoekster kan ook een echt paspoort frauduleus afgeleverd zijn.

Verzoekster legt ter terechtzitting twee stukken neer, die handelen over valse identiteitsdocumenten in Ethiopië. De verwerende partij stelt bezwaar te hebben tegen de neerlegging van deze stukken en vraagt om de stukken uit de debatten te weren.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd vastgesteld dat verzoekster onderdaan is van Ethiopië, en dat dit blijkt uit het feit dat zij een authentiek paspoort heeft voorgelegd bij haar visumaanvraag. Het motief luidt: *“Op basis van controle van de vingerafdrukken van betrokkene in het visuminformatiesysteem (hierna VIS) blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft en niet de Eritrese. Ze heeft op 01/02/2018 bij de Oostenrijkse autoriteiten in Addis Abeba een Schengenvisum kort verblijf aangevraagd en bij deze aanvraag haar origineel paspoort voorgelegd. Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Oostenrijkse autoriteiten hebben een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd haar Ethiopische paspoort op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat zij gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort. Bovendien was betrokkene bij haar interceptie door de politiezone Tielt op 18/04/2018 in het bezit van een Frans bevel om het grondgebied te verlaten op naam van [E.T.] van Ethiopische nationaliteit. Het is dus ongeloofwaardig dat betrokkene over de Eritrese nationaliteit beschikt.”*

Uit het geciteerde motief blijkt dat de verwerende partij de herhaalde verklaringen van verzoekster, dat zij de Eritrese nationaliteit zou hebben, grondig heeft onderzocht. De gemachtigde besluit dat verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig zijn: *“Het is dus ongeloofwaardig dat betrokkene over de Eritrese nationaliteit beschikt.”* De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken over valse identiteitsdocumenten in Ethiopië bevatten geen gegevens die tot een andere conclusie kunnen leiden.

Verzoekster geeft blijk van een partiële lezing van de bestreden beslissing, omdat daarin niet enkel wordt verwezen naar het feit dat verzoekster over een authentiek paspoort beschikt, maar ook naar het feit dat dit paspoort werd geverifieerd op authenticiteit bij de afgifte van het visum. De gemachtigde benadrukt in dit verband dat verzoekster zich bij de visumaanvraag in persoon diende aan te bieden, wat zij niet betwist, zodat aangenomen moet worden dat de Oostenrijkse autoriteiten de fysieke band tussen verzoekster en dit verblijfsdocument *de visu* hebben vastgesteld. De verklaring van verzoekster dat zij een dealer heeft betaald voor een paspoort (*“un vrai ou un faux”*), klemmt met het feit dat de Oostenrijkse autoriteiten *de visu* hebben vastgesteld dat de identiteit van verzoekster overeenstemt met het paspoort en dus met de foto die op dit paspoort is aangebracht. Er kan niet worden ingezien hoe een dealer in staat is geweest om een echt paspoort met foto te laten fabriceren, daar waar verzoekster zelf verklaart dat zij enkel een geldsom heeft betaald, en met geen woord rept over verdere kunstgrepen waaraan zij zelf zou hebben deelgenomen.

Gelet op het feit dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft, kan zij niet worden gevolgd dat zij op illegale wijze Ethiopië zou zijn binnen gereisd en het risico loopt te worden uitgewezen naar Eritrea. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster als Ethiopisch onderdaan het risico loopt om te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens het niet respecteren van de verblijfsreglementering.

Er is geen reden om aan te nemen dat de verzoekster in Ethiopië, als Ethiopisch staatsburger, zal worden veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens het overtreden van de verblijfsreglementering. De bepalingen die verzoekster aanhaalt verwijzen naar het feit dat personen die Ethiopië verlaten over een geldig visum moeten beschikken. Dit is het geval: verzoekster beschikt over een Schengenvisum.

Voorts verwijst verzoekster naar het feit dat zij over een geldig reisdocument dient te beschikken. Ook dit is het geval. De gemachtigde van de Staatssecretaris wijst in de bestreden beslissing terecht op het feit dat de Visumcode voorziet dat een visum slechts kan worden toegekend na controle van de identiteitsdocumenten van de aanvrager. Verzoekster maakt dus geen overtreding van de Ethiopische verblijfsreglementering aannemelijk.

Verzoekster brengt geen enkel concreet element bij op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat zij een reëel risico loopt om in Ethiopië te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in een gevangenis.

Terwijl evenmin kan worden ingezien om welke reden een risico op indirect refoulement naar Eritrea zou kunnen worden aangenomen, gelet op het feit dat vaststaat dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog over de mogelijke willekeurige detentie in Eritrea of de dienstplicht die er zou bestaan en jarenlang zou kunnen duren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekster naar Eritrea zal worden verwijderd, gelet op het feit dat uit nazicht van de visa-databank blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft.

Aangaande de door verzoekster aangehaalde schending van het hoorrecht, laat de Raad gelden dat zij zich beperkt tot een vaag betoog en nalaat aan te geven welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. Reeds werd vastgesteld dat de door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken over valse identiteitsdocumenten in Ethiopië geen gegevens bevatten die tot een andere conclusie kunnen leiden. Verzoekster werd bovendien gehoord op 19 mei 2018: zij verklaarde dat zij naar de UK wil gaan.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MILOJKOWIC